

THE WAY + ЈЕДИНИ ПУТ

FEBRUARY 2016 BULLETIN

ST. SAVA

SERBIAN ORTHODOX CHURCH

P.O. Box 2366

14916 239TH PLACE SE

ISSAQUAH, WA 98027

REV. PREDRAG BOJOVIC

MOBILE PHONE: 224/388-2605

+++++

ДРАГА И ПОШТОВАНА БРАЋО И СЕСТРЕ,

Наш народ је одувек живео на географској и духовној граници између два света, између две културе, између истока и запада. Нашу народну душу са једне стране привлачи метежни запад (баш као што нам и актуелна политичко друштвена дешавања и показују) магнетском привлачношћу својом, а са друге стране мами нас спокојни исток (тајанственом дубином својом). И нас су одувек трзала и данас нас растржу ова два света. Ниједан од тих светова није савршен. Када се у једном историјском тренутку наша народна душа по први пут нашла на раскрсници ова два света, Свети Сава ју је одлучно повео путем Богочовека Христа. До њега она је била слепа, а кроз њега она је прогледала и први пут угледала вечну Истину вечни смисао живота.

У срећнијим околностима претпоставили бисмо да сви Срби о Светом Сави знају макар основне податке и да су верни наследници његовог предања. На жалост, знајући да то није тако, овом приликом ћемо саопштити само најосновније податке о њему које би требао да зна сваки Србин и не само Србин.

Знамо да је рођен 1175. године као најмлађи син Стефана Немање, Великог Жупана Српског. На крштењу је добио име Растко. Отац га је од младости припремао за владарску улогу па му је док је стасавао дао на управу Хумску област. Међутим владарско- политичка улога младоме Растку није много лежала на души. Он је имао веће замисли и другачије животне тежње. И не само он, него и Господ који га је припремао и промисао водио ка другачијој мисији. Више је размишљао о делима која превазилазе привременост, о делима која су вечна, блиска Богу. Божија Промисао му је помогла, шаљући на двор његовог оца светогорске мудре старце, који су га упутили и наговорили му лепоте и тајне Божије и омогућили му да се у потпуности преда Богу, отишавши 1191. године у Свету Гору. Духовна далековидост, коју је по монашењу задобио на Светој Гори (на којој је провео двадесет година) благочестивим и врлинским животом, омогућила му је да своме брату Краљу Срефану Првовенчаном помогне у државотворном послу. Издејствовавши на црквено-канонски исправан начин (за разлику од неких модерних покушаја појединих усијаних глава) самосталност помесне Српске Цркве 1219.године, он је одмах организовао црквени живот у корист Цркве и нације, али на јеванђелским и апостолским темељима. Поставио је темеље просвети проповедајући веру и морал засноване на Светом Писму и Светим Оцима Цркве. Свети Сава је највећи српски просветитељ зато што је највећи српски светитељ. Просвета је само, како благовести Свети Ава Јустин Ћелијски, пројекција светости, зрачење светлости. Светитељ светли и тиме просветљује-просвећује. **Без светитеља нема просветитеља, без светости нема просвете, без личног просветљења нема просвећења.** Свети Сава је Божанску светлост најпре разлио по целом бићу свом и тиме потиснуо из себе сваки мрак греха и таму порока. Српска реч просвета баш због тога и долази од црквенословенске речи *просвјешченије* што значи просветљење. Он је Духом Светим „родио и препородио“ (као што и певамо у његовом тропару) своју духовну децу Србе и осветио их помоћу Еванђелских врлина. Насупрот овој правој истинској просвети, стоји „просвета“ без светости, „просвета“ без освећења Духом Светим, „просвета“ без Бога коју је измислила Европа у своме хуманистичком идолопоклоништву.

Својом благом душом Свети Сава је у младу Српску државу уносио мир па је и своју тешко посвађану браћу Вукана и Стефана измирио (1205. године). Подизао је манастире, цркве, школе, болнице а свакако најзначајнија задужбина је манастир Хиландар на Светој Гори Атонској, који је подигао са својим оцем. Потом је и оца

приволео да се посвети подвигу и аскетско-монашком животу и да ту у тишини и миру проведе своје последње дане угађајући Богу. Сам Свети Сава се представио у Господу 1236. године у Трнову у Бугарској. Ту је на повратку са Гроба Господњег служио Свету Литургију, а убрзо затим преминуо. Одатле му је тело пренето у Србију у манастир Милешево.

После Савине смрти, његово дело је све више расло у Српском роду. Његово име је постало симбол нације, а вера, култура и историја су добијали изглед *Светосавља*. Што је више расла потреба за политичком слободом, све више је име Светог Саве почело блистати као путоказ у борби за ослобођење од Турака. Због тога је Синан Паша 1595. године наредио да се његове Свете мошти спале на Врачару, надајући се да ће тако успети да уништи утицај Светитеља на вољу Српског народа за ослобођењем. Но, после тога, он је за Српски народ постао не само Светитељ светлији него раније, него и духовни ујединитељ свих Срба окупљених око Христа и Божије Правде. Он је постао и остао савршени Србин према којем меримо своју оданост према Богу, Истини и Православној Цркви.

Људи су већ потрошили лепе речи на похвале достојних и недостојних. Често су те речи и профанисане, па кад дођемо у прилику да их употребимо тамо где им је место, просто се плашимо да ће се разумети потпуно обично. То уз Светог Саву не иде, јер је он био необичан, изнад уходаног начина живљења и понашања. У додиру са светогорским монасима он је увидео колико су његови претходни учитељи били незналице, јер нису били у стању да му као ови светогорски познаваоци душе, одговоре на она вечита питања: Ко сам? Откуда сам? Зашто сам ту и куда идем? Зато он храбро одлази на утакмицу духовних атлета, на стадион

врлина, јер верује да се само тамо изводе прави и непролазни чиновници. На врлетима Свете Горе челичио је своју вољу и учвршћивао је свој ум, свест и савест у Православљу. Тамо је градио лик испосника и слуге Божијег који је научио да воли своје ближње као самог себе а Бога више него своје родитеље, више него самог себе. Савремени човек се данас тешко одлучује на мушку храброст да попут Растка победи духовну млитавост и да ослободи свој дух сазнањем да сваки човек има своју вечну лепоту и трајну вредност у лепоти и величанству Бога, свога Творца. Ту лепоту је монах Сава исклесао у себи умножавајући своје таленте пред Богом и пред људима. То је и разлог због којег је постао симбол Српског народа, оплеменивши душу Србије врлинама изворног Хришћанства са Истока које је он проповедао народу на разумљив начин и тако је настао посебан вид Православља – Светосавље. Али све што је учинио у оплемењивању Српске народне душе не припада само Српском народу него ризници целе Цркве Божије.

Вечерас, када прослављамо празник Светог Саве, ми се радујемо што припадамо живом и непресушном светосавском предању. Треба да се надањујемо ширином духа којом је он зрачио. Као есхатолошки орјентисан човек он је се уздигао изнад свог времена и простора. Али, превазилазећи своје време и животни простор самим тим га је и спасавао, јер га је истински хуманизовао или боље речено теохуманизовао-обогочовечивао. Од Саве треба да се учимо вери, црквености, просвети, култури, дипломатској вештини, племенитости, толеранцији, уљудности, богољубљу и човекољубљу...

Зато, знајте, напустимо ли Светог Саву, ми ћемо напустити Онога којим је Сава живео, изгубићемо нашу величину и оно што нас чини бесмртнима, нашу вечност и оно што нас чини вечнима. Да се то не би десило, са нама данашњим потомцима Светог Саве, који живимо удаљени од отаџбине отаца и праотаца наших, потребно је да се свако од нас испуни светосавским животворним духом, како би се и наша породица и наша Парохија и наше друштво и наш народ, растећи у висину духовног раста Светитеља Саве, удостојили да без страха и стида погледамо у његове, као небо плаве и испуњене љубављу очи, у велики дан Христовог суда.

Свети Оче Сава, моли Бога за нас грешне!

Презвитер Предраг Бојовић

The historical and cultural significance of Saint Sava

By Dr. David Norris

Department of Russian and Slavonic Studies

University of Nottingham

The life of St Sava has been recorded in many different forms. The first accounts were written as hagiographies – the lives of Saints – and the most famous of these was the thirteenth-century *Žitije svetog Save* (The Life of Saint Sava) by the monk Teodosije. Later, we find his name and events from his life circulating in stories, legends and ballads, celebrated by the ordinary people as evidence of his enduring appeal during the centuries of Ottoman domination over Serbia. In the twentieth century, biographies of his life have continued to appear as his figure has flourished through the centuries to our own day.

He was born in 1175 and died in 1235. Just to put this in some kind of context for those here who are not Serbs; this period coincides with the reigns of King Richard 'the Lionheart' and his brother King John in England. It was a time of great turbulence in Europe with Crusades fought in the Holy Land, of great religious fervour and the building of grand cathedrals such as Notre Dame in Paris, and the beginning of new ideas about the responsibilities of government with the signing of the Magna Carta in 1215. The Serbian medieval state witnessed these same kinds of dramatic transformation in which Saint Sava played a prominent role. I shall try to capture something of the achievements of this man and his legacy in this short presentation.

Sava was born the youngest son of Stefan Nemanja, the first ruler to begin the process uniting the Serbs and their territories into one country. Stefan gave his son the name Rastko, and he was brought up with the expectation that he would take up his duties as befitted a member of the ruling house. However, while still a young man, he showed great interest in the church and the scriptures. Teodosije, his medieval biographer, wrote of him: 'Gentle and meek, kind to everyone, loving the poor like few before him, he had such great respect for the monastic order that even his parents felt ashamed and embarrassed when they saw such zeal and moral character in one so young, and they did not look on him as though he were their offspring, but rather as though he were truly a gift from God.' The monk's account of Sava's life is written in the conventions of a medieval hagiography which may sound today exaggerated. But his descriptions of the young man's piety and religious feeling are often repeated by others. Journeying to Mount Athos, or Sveta Gora, the Holy Mountain, he took holy orders at an Orthodox monastery where he adopted the monastic name Sava. His father sent envoys to try and persuade him to return to Serbia and continue his duties but Sava was determined on a life of prayer and meditation. In fact, instead of going back he invited his father to join him in the monastic life.

His father abdicated in 1196 and soon accepted Sava's invitation to join him. Stefan Nemanja also became a monk and took the name Simeon. Together, Sava and Simeon laid their plans to establish the Serbian monastery of Hilandar on Mount Athos. Sava went to the court of Emperor Alexius in Byzantium to ask for a charter for their religious foundation, the Emperor's daughter being the wife of Sava's brother the new ruler after the abdication of their father. Hilandar became the most renowned centre of Serbian cultural life in the Middle Ages and still stands more than 800 years later as the only religious house representing the Serbian Church on Mount Athos. On his death, Simeon was buried in the monastery. But, a few years later and in accordance with his father's wishes, Sava laid his father to rest in the monastery of Studenica in Serbia.

Sava returned to his country in 1208 where his life was to change dramatically. His two brothers, Stefan and Vukan, were fighting over the succession and the state was divided in a civil war. This was a critical period for Serbia which not only faced chaos internally but also external threats in the Balkan Peninsula after the Fourth Crusade besieged and captured Byzantium in 1204, forcing the Emperor and the Byzantine Patriarch into exile. Sava was obviously a man of many talents, among which he counted diplomatic skills. Intervening in the dispute between his brothers, he persuaded them to make peace. Holding talks with the King of Hungary and the Macedonian ruler, both of whom were poised to take advantage of Serbia's weakness, he staved off a foreign threat. The importance of Sava's place

in the establishment and consolidation of the medieval Serbian kingdom cannot be exaggerated in all areas of religious, cultural, social and political life.

Sava set about a programme of building churches and monasteries, most notably the **monastery of Žiča** near Kraljevo in central Serbia which became the traditional place for the coronation of Serbian kings in the Middle Ages. His architectural accomplishments were accompanied by the first flowering of church art, particularly fresco painting. These achievements were based on the Byzantine models which dominated the eastern Mediterranean region at the time, but Sava also laid the foundations for a distinctly Serbian style in the visual arts. He contributed to the literary beginnings of Serbian culture with a hagiography in honour of his father Žitije svetog Simeona (The Life of Saint Simeon). He left behind a large number of other works concerning the regulation of church life and poetry inspired by his devout Christian outlook. Highly regarded both at

home and abroad, he managed to persuade the Emperor and the Byzantine Patriarch to recognize the autonomy of the Serbian Orthodox Church to which he was appointed the first archbishop in 1219. By many accounts, the establishment of the national Church was his greatest single achievement. With his authority as archbishop he crowned his brother, Stefan, the first King of Serbia, assuring the state's independence. He expanded the number of priests and monks throughout Serbia, and their work helped consolidate the cultural and social coherency of the state. While his father and brother provided the beginnings of the Serbian state, Sava helped build a sense of Serbian nationhood. He bestowed on Serbia a tangible sense of its identity in the artistic and architectural legacy he created, a language in which to articulate its presence in the world, and he contributed to its independent religious and political existence. After his death in 1235 he was buried in the monastery of Mileševa and was himself canonized shortly after.

The figure of Saint Sava has continued to be celebrated. His grave at Mileševa was a site of pilgrimage for Christians from around the world. We know of the spread of a cult of Saint Sava even as far as Russia from the large number of his works found in monastic libraries there. But, of course, his memory continued to flourish in Serbia most of all even during the period of Ottoman rule. Almost 400 years after his death, an uprising against the Turks broke out in 1594. The rebels carried flags bearing the image of Saint Sava as a sign of their desire to renew Serbian independence. The commander of the Ottoman forces, Sinan-Pasha, having quashed the rebellion, set about a terrible revenge. He ordered that Sava's body be disinterred from his grave in Mileševa and brought to Belgrade. There, on the plateau of Vračar where the new church of Saint Sava is under construction, in sight of the Turkish fortress at Kalemegdan, his earthly remains were ritually burnt in a symbolic attempt to eradicate the presence of Saint Sava completely from the national narrative. Although Ottoman rule continued for another 250 years, the figure of Saint Sava was one of the key factors in keeping alive a sense of Serbian identity.

Autonomy for the Serbs in Serbia and the free development of religious life was impossible under Ottoman rule. But with the success of the Serbian Uprising led by Miloš Obrenović at the beginning of the nineteenth century an independent state was slowly formed. During this process, the memory of Saint Sava was reinforced with new churches dedicated to his name.

It is easy to see in Sava's accomplishments a political and rational will. This is our twenty-first century desire to explain the world in terms of loss and gain which have a material balance. But we must not forget that Sava lived in a different age in which religious devotion and faith were central to the order of the world. Sava's work for an independent Serbian Church was not just for a political goal and I shall close with the words of Bishop Nikolaj on this event: 'When he organized the Serbian National Church, it was not from the idea of exciting chauvinism among Serbs and much less of resuscitating their pagan tribal religion. He wanted, only through the nationally organized church, to make his people a worthy member of the universal orthodox family of Christ. He himself was permeated with the spirit of ecumenical Christianity. As such, he felt at home in every Orthodox community of every race and language.'

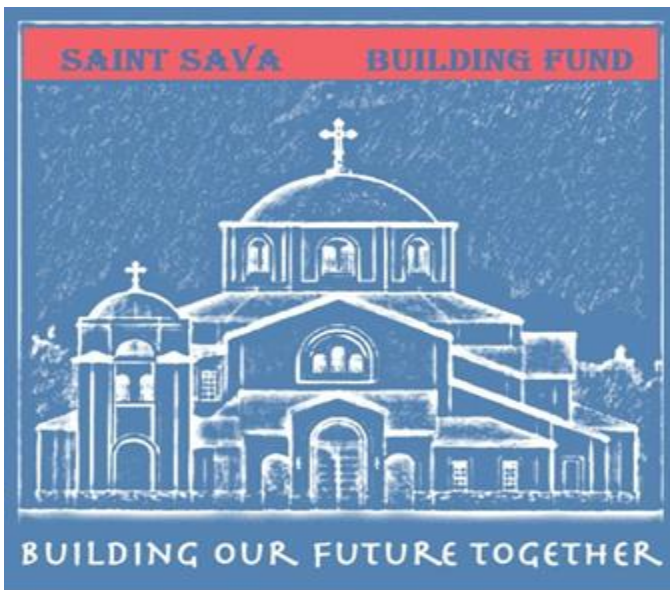
Dear friends, sons and daughters of our Holy Mother Church

Our parish's **Building and Planning Committee** has prepared a questionnaire in desire to hear your valuable opinions regarding the creation and realization of the vision of the future of our Parochial-Liturgical Community.

Your opinions are of great importance and will enable the Parochial Assembly to arrive at the best possible decisions about this very important question.

Please visit the following page to participate in the questionnaire:

English Version: <https://www.surveymonkey.com/r/newchurchen>

Драги пријатељи, синови и кћери наше Свете Мајке Цркве,

Парохијски Одбор за планирање и изградњу је припремио анкету у жељи да чује ваша цењена мишљења о креирању и реализацији визије о будућности наше Парохијско-Литургијске Заједнице.

Ваша мишљења су од великог значаја и послужиће Парохијској Скупштини у доношењу најбоље могуће одлуке по овом јако значајном питању.

За учешће у анкети посетите следећу интернет страницу:

<https://www.surveymonkey.com/r/newchurchsr>

STEWARDSHIP *Ministry*

“A *Rich* MAN IS NOT
ONE WHO HAS MUCH...

...BUT ONE
WHO *Gives* MUCH

FOR WHAT HE GIVES AWAY
REMAINS HIS *Forever.*”

- ST. JOHN CHRYSOSTOM

Stewardship

Orthodox Christian Stewardship is a way of life, which acknowledges accountability, reverence, and responsibility before God. A primary goal of Stewardship is to promote spiritual growth and strengthen faith. Becoming a Steward begins when we believe in God, to whom we give our love, loyalty and trust and act on those beliefs. As Stewards, we affirm that every aspect of our lives comes as a gift from Him. Stewardship calls on the faithful to cheerfully offer back to God a portion of the gifts with which they have been blessed.

An Orthodox Christian Steward is an active participant in the life of the Church. The parish encourages all who accept the Orthodox Faith to become practicing Stewards. Each year the Steward is expected to carefully review his or her personal circumstances and make a commitment of time, talent, and treasure to support the Parish and her Ministries..

Stewardship is devotion and service to God and His Church as persons, as families, as a Parish, as a National

Church, and as the Church Universal. Stewardship is our active commitment to use ALL our time, talent and treasure for the benefit of humankind in grateful acknowledgement of Christ's redeeming love.

Please fill out the **2016 Stewardship Pledge Form** we have sent you and please consider ways that you and your family could help our community grow by becoming active stewards of our parish.

Драга браћо и сестре,

Премда су српском народу у отаџбини непознати организовани годишњи програми добротинства, и те како нам није страно задужбинарство и осећај одговорности у стварању наслеђа за нашу децу и долазећа поколења. И сами смо уживаоци таквог размишљања и такве одговорности наших предака, који су нам у наслеђе оставили прегршт бисера архитектуре у виду манастира, цркава, болница и школа.

И наша парохија покушава да на овим просторима створи нешто чиме ће се наша деца поносити и где ће се окупљати. **ПОТРЕБНА НАМ ЈЕ ВАША ПОМОЋ** у реализацији ове визије а, слободан сам рећи, потребно је и нама самима, да постанемо и останемо део нечега што ће надживети просечни људски век и по чему нас се благодарно потомство може сећати.

Молим Вас да испуните **Заветне Донаторске Картице** које смо вам доставили и да нам их вратите да би знали да подржавате наше напоре и стремљења. **Поред новчаних прилога постоје различити начини на које нам ви и ваше породице можете помоћи, стога нам сама сума на картицама није толико битна колико сигурност да сте са нама, са нашом Мајком Црквом, која нас води у Живот Вечни.**

СВЕЋЕЊЕ ВОДИЦЕ

Зашто се свети водица? Како се и када обавља свећење водице? Чему служи света водица?

Широка је употреба освећене воде. Она се користи при многим свештенорадњама и чиновима Цркве, било да се тада непосредно освећује, било да се користи раније освећена вода. Тако, освећена вода се користи приликом освећивања храмова, домова, падгробних споменика и разних предмета који човеку служе или се он њима користи. Освећење воде у Цркви практиковано је од првих векова хришћанства, о чему нас обавештавају Апостолске Установе и дела древних Отаца – Теодорита Кирског, блаженог Јеронима, Епифанија Кипарског и других.

Велико освећење воде обавља се на Крстовдан (у навечерје Богојављења) и на сам празник Богојављења (19/6. јануар), када се савршава спомен на Крштење Господа Исуса Христа у реци Јордану. По речима св. Јована Шангајског, "на Богојављење, тј. на дан Крштења Господњег, сваке године се дешава велико чудо. Дух Свети, силазећи на воду, мења њена природна својства. Она постаје нетрулежна, тј. не квари се, остаје прозирна и свежа током многих година, добија благодат да исцељује болести, изгони демоне и сваку злу силу, да чува људе и њихове домове од сваке опасности, да освештава различите предмете, како за црквену тако и за домаћу употребу. Због свега тога православни хришћани побожно окушају свету воду, велику Агиазму (Светињу) како је називају Грци." Богојављенска вода дивна је потврда православне вере.

На сам дан Богојављења водоосвећење се обавља у храму или изван њега, на изворима. Овом свечаном водоосвећењу присуствује велик број људи, који освећену богојављенску водицу носе својим домовима и чувају је преко целе године као велику светињу, а користе је само у изузетним приликама (нпр. у случају болести или узнемиравања од стране злих духова). Свети Владика Николај Жички овако говори о коришћењу Богојављенске водице: "Свака кућа, на дан Богојављења, кад свештеник свети воду, треба да је узме у нарочит суд и да је чува преко целе године."

На сам дан Богојављења црква дозвољава да се том водицом кропе све одаје и сваки кутак и да сва чељад пију колико ко хоће. Али, у свима другим данима године, Богојављенском водицом не сме ништа да се кропи, сем да се пије у болести. У Македонији и данас многи ништа не једу прва два дана Великог Поста, па трећег дана окусе ту воду у знак велике светиње. У нашем народу од давнина поштује се Богојављенска водица. У 14. веку, за време цара Душана и кнеза Лазара, оним људима којим није дозвољено да се причесте због неког великог греха, дозвољено им је да посте и окусе Богојављенске водице". Руски обичаји у вези са употребом Богојављенске водице су нешто другачији, стога свети Јован Шангајски даје овакво упутство: "У дому увек треба имати доста богојављенске воде да било довољно за читаву годину и треба је користити кад год је то потребно – приликом болести, приликом поласка на пут или неспокојства, а студенти и када полазе на испите. Добро поступају они који свакодневно, пре него што било шта поједу, испију мало богојављенске водице. Она крепи наше душевне снаге, наравно, уколико то чинимо са молитвом и побожношћу, уместо да од ње једноставно очекујемо механичко дејство".

У Српској Православној Цркви постоји благочестиви обичај да свештеник посећује домове својих парохијана ради **малог водоосвећења** (или како се у народу каже **"да свети водицу"**). За освећење воде поставља се сто на коме се налазе: суд са водом, струк босиљка и свећа. Свештеник доноси крст и такође га поставља на сто. Потом кади воду унакрст и почиње са (за освећење) предвиђеном службом. На крају молитвословља свештеник кропи водом све присутне укућане и све просторије, чиме они бивају освећени и очишћени, и у дом улази благослов Божији.

Са светом водицом освећеном уочи славе треба замесити славски колач. Што се пак тиче водице која се освећује уочи Васкрса, њу можемо у току поста да узимамо свако јутро по мало пре јела, и да тако буде утрошена. "Она се управо и освећује са тим циљем, да бисмо свети велики празник Васкрсења Христовог дочекали у освећеним домовима, али и са освећеним душама својим као храмовима Духа Светога, чему побожно коришћење свете Водице и те како доприноси".

Света водица се може чувати неограничено време, јер не губи своју освећујућу благодат и не квари се. Уколико се из неког разлога Богојављенска водица не утроши током године, а стигне нова освећена вода, онда се, по народном обичају и црквеном предању, тај остатак може сасути у бунар, реку или цвеће – тамо где неће бити изложена гажењу или обесвећењу. Но, најприродније би ипак било да света водица буде употребљена током године, па и доцније, иако је нова вода већ стигла. "Сваки свештеник – вели св. Јован Шангајски – дужан је да се побрине да буде освештано довољно водике за цркву, како би је током читаве године било довољно за сваку потребу, док су пароксијани дужни да на Богојављење набаве водицу за читаву годину, па чак и зато да би је чували наредних година".

Освећење водике по домовима није само "пуки" обичај, него насушна потреба самих верника, који осећају потребу да повремено буду освећени и очишћени кропљењем свете водике. Код православних Грка има доста породица које захтевају од својих свештеника, да неизоставно сваког месеца долазе и врше освећење воде по домовима. Наш народ је изгубио тај осећај светиње и потребе за светињом, те су стога многи престали да примају свештеника за водицу, а и они који га примају, често пута то нерадо чине. Није добро да сва наша вера буде сведена само на обичај "свећења водике", али није добро ни да тај благочестиви обичај одстранимо из нашег хришћанског живота. Свећење водике и њено коришћење, има свој пуни смисао и значај само уз држање и свих осталих прописа Цркве Православне о хришћанском духовном животу, као што су пост, молитва, милостиња, света Тајна покајања, Причешћа, и свега осталог, без чега нема спасења ни остварења циља нашег постојања на земљи.

ЗА ЗАКАЗИВАЊЕ СВЕЋЕЊА ВОДИЦЕ У ВАШЕМ ДОМУ ЈАВИТЕ СЕ ОЦУ ПРЕДРАГУ!

Blessing of Homes

Why we bless our homes?

We, as Christians, are engaged in a struggle to reclaim fallen nature for the Kingdom of God. We often talk about this in terms of our own salvation, but the Church, addressing all of creation in a wholistic manner, also reaches out and reclaims a bit here and a bit there of creation in general. We do this in order that we might restore the usefulness of creation for working out our own salvation. Hence we bless anything that might help us in our salvation - and by blessing it we reclaim it for the Kingdom of God.

There are few things more vital to our lives than our homes. In our homes we pray, we work, we talk to others, we order our lives, we work out our marriages, etc. What more important place to reclaim for the Kingdom of God - or is it better to continue living in a place which is occupied by the enemy. For the most effective working out of our salvation, we must drive the enemy out of our homes, and keep him at bay by our prayers, our righteous life, and the annual sprinkling by Holy Water at Theophany. During the days following the Feast of the Theophany, it is customary for the Priest to visit the homes of his parishioners, bringing with him the "Jordan Water" for the traditional Theophany House Blessing. The Great Sanctification of Water is performed at the end of the Divine Liturgy on Theophany. That water may be given to the faithful to drink on that day and throughout the coming year, and is called "Jordan Water" and used for the Theophany House Blessing.

All who reside in the household should make every effort to be present for the Blessing. In anticipation of the arrival of the Priest to the house, the lampada, hand-censer and incense in the family's icon corner should be prepared. If there is no icon corner, a small table should be placed on the eastern wall of the main room of the dwelling; the table, covered with a white cloth, should be set with one or more icons standing upright, a candle in a candle stand, a hand-censer and incense. A small bowl along with several sprigs of evergreen bound together with a ribbon should also be placed in the icon corner (or on the table), along with a clearly printed list of the Baptismal names of the members of the household. Upon the arrival of the Priest, he is to be greeted by all of the family members, each of whom asks the Priest's blessing and reverences his right hand. Then a family member lights the lampada (or candle) and hand-censer and turns off all televisions, radios, etc. in the home. Lights should be turned on in all the rooms of the house that are to be blessed. Then the entire family gathers with the Priest before the icon corner (or table) to begin the Theophany House Blessing.

PLEASE CONTACT FR. PREDRAG TO SCHEDULE A BLESSING OF YOUR HOME!

SERMON ON MEETING OF OUR LORD IN THE TEMPLE

by Archbishop Dmitri of Blessed Memory

On February 2/15, the Church celebrates the great feast of The Meeting of our Lord in the Temple. The Gospel lesson for that day relates how the mother of Jesus brought Him to the temple, as was the custom and requirement under the God-given Law of Moses, of Israel (Exodus 13:2, 12; Leviticus 12:2-8). When the righteous Simeon, who received Christ in his arms at the temple, saw the child, he knew immediately that this was the Redeemer promised by all of Israel's prophecies, for the elder was inspired by the Holy Spirit (Luke 2:26-27). Being inspired, he himself uttered prophetic words which form the hymn sung or chanted at the end of every Vespers service: "Lord, now lettest Thou Thy servant depart in peace, according to Thy word; for mine eyes have seen Thy salvation which Thou hast prepared before the face of Thy people, a light to lighten the gentiles, and the glory of Thy people Israel" (Luke 2:29-32).

This particular feast is part of the great celebration that began forty days prior, with the Nativity of Christ. Eight days later we remembered the Circumcision of Christ and then His Baptism. The commemoration of these events in our Lord's earthly life basically form one feast, the feast of the Incarnation of God the Word.

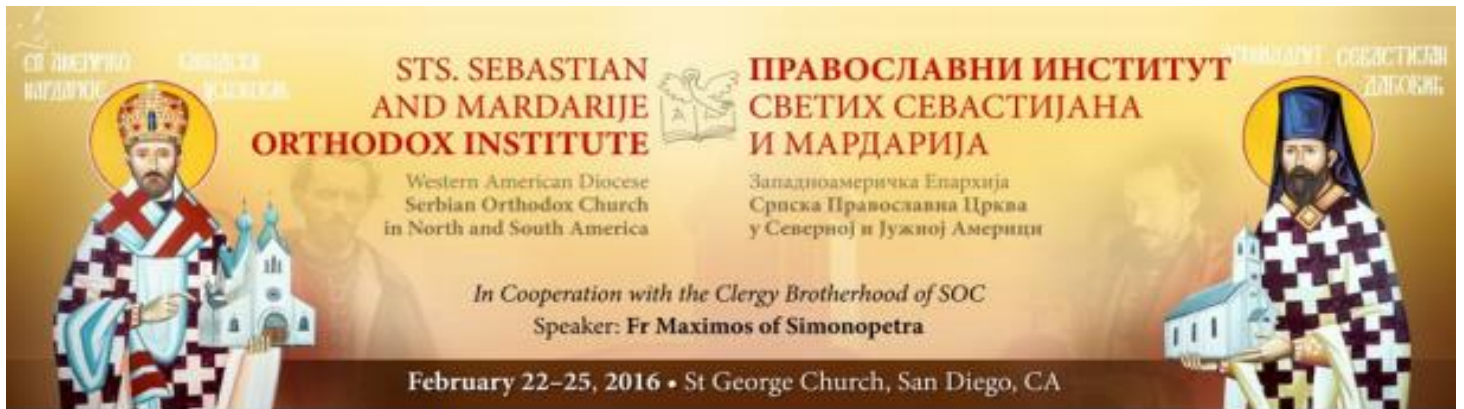
God literally entered the world, into time and history. He was physically present in the midst of His people, His creatures whom He loves. Our Lord took on human nature in order to reconcile unto Himself, man who had strayed far from the Source of his life. In taking on the "form of a servant" God, at the same time, in the Person of Christ, fulfilled every requirement of the Law that He Himself had given to His people through Moses. He demonstrated, thereby, that everything that had happened in Israel's history could not be described merely as a succession of unrelated events. Rather this was a history with a definite goal: the salvation of mankind. He identified Himself as the Director of that history and fulfilled its expectation.

When the righteous Simeon took the child into His arms and declared that this indeed was Salvation Incarnate, the "Light to lighten the gentiles, and the glory of Israel," a new era began; the era of God's presence among His children. To this day, all of the Church's celebrations, no matter what the event commemorated may be, whether in the life of Christ, of the Theotokos, or of the saints, all are celebrations of Christ and the establishment on earth of the Kingdom of His presence. He initiated this Kingdom and promised its ultimate realization. And now, just as the Old Israel had awaited the beginning of God's Kingdom, the New Israel (the Church) awaits the Second and Glorious Coming of Christ and the fullness of His Kingdom, revealed.

Although all of our celebrations are intimately rooted in the knowledge that we have been called for complete communion with Christ and to live in function of His Kingdom to which we already belong, we still live in a world that has for the most part rejected what Christ gave it, that is, authentic life "in abundance," life with real purpose and meaning. We Christians, in spite of having accepted what God's intervention in human affairs gave us, slip repeatedly and fall into the great temptation to convert the things of this world into gods. We are constantly attracted by ways of seeking happiness and fulfillment that exclude God. This, of course, always proves to be vain and futile.

So our lives vacillate, back and forth, between the assurance of salvation and indifference, between moments of real joy because we know that God is with us, and moments of boredom because we cannot give ourselves totally over to Him. Every Christian celebration reaches its climax in the Divine Liturgy for the feast. In this sacred work, when God's people assemble in His name, we actually become participants in the Heavenly Kingdom to come. We are as literally present with Christ in His future Kingdom as the Apostles were with Him at the Last Supper. So the Kingdom is initiated among us and we enjoy it before our time, by anticipation. This is what every Eucharist is; this is what our feasts and celebrations are all about, and that is why the Eucharist is the very center of all of them.

I will emphasize again, however, that although what we have said is true, we continually orient our lives towards everyday pursuits, often living as though we had never experienced this divine reality. That is why repentance and penitential seasons are in order. That is why in approximately one month we will enter the Great Fast or Lent during which time we are exhorted to repent of our sins. What is important for us Christians is that we have really "seen the True Light, received the Heavenly Spirit, found the true faith" in this experience of the Kingdom of God. The question we must all ask ourselves sincerely, however, is "what are we like when we return into this world after this Heavenly experience?" To Christ Who willed to be held in the arms of the righteous Simeon for our salvation be glory, honor and worship, now and ever and unto ages of ages. Amen

Virtue and Knowledge in the Theology of St. Maximos the Confessor

Virtue and knowledge encapsulate the whole of St. Maximos the Confessor's understanding of the Christian life. They designate the two basic and interdependent dimensions of (1) lived, practical experience, which is the struggle against the passions in the realization of the virtues, and (2) the lived, cognitive and contemplative experience, which is vision of reality (specifically creation and Scripture) in light of its inner, spiritual principles. The talks listed below are designed to introduce these themes and explore their various aspects through close readings and discussions of representative writings by St. Maximos the Confessor.

SCHEDULE OF EVENTS

* Breakfast in hotels

Monday, February 22

3:00 pm – 5:00 pm Registration
 6:00 pm – 6:50 pm Vespers
 7:00 pm – 7:45 pm Dinner
 8:00 pm – 9:00 pm Welcome and Introductions
 9:00 pm Wine & Cheese Reception and Book Signing

Tuesday, February 23

8:00 am – 8:40 am Registration for New Arrivals
 8:00 am – 8:30 am Orthros
 9:00 am – 10:45 am Session I: A Failed Worldview
 Moderator: Sigurd Lefsrud
 11:00 am – 12:00 pm Discussion
 12:00 pm – 12:50 pm Lunch
 1:00 pm – 2:50 pm Rest
 3:00 pm – 4:00 pm Session II: Reason,
 Moderator: Fr Gregory Edwards
 4:00 pm – 4:50 pm Session III: The Fall and its Consequences
 Moderator: Abbot Damascene
 5:00 pm – 5:50 pm Dinner
 6:00 pm – 6:50 pm Vespers
 7:00 pm – 9:00 pm Keynote Address: St. Maximos the Confessor: Guide of Orthodoxy by Fr. Maximos of Simonopetra

Wednesday, February 24

8:00 am – 8:30 am Orthros
 8:45 am – 10:15 am Session IV: The Stages of the Spiritual Life
 Moderator: Monk Siluan, Canones, NM
 11:00 am – 12:20 pm Discussion

Wednesday, February 24 (Continued)

12:30 pm – 1:20 pm Lunch
 1:30 pm – 2:30 pm Rest
 2:30 pm – 3:20 pm Session V: The Contemplation of Nature
 Moderator: His Grace Bishop Maxim
 3:30 pm – 5:20 pm Session VI: The Contemplation of Scripture
 Moderator:
 5:30 pm – 6:20 pm Dinner
 6:30 pm – 7:30 pm Vespers
 7:40 pm – 9:00 pm Open Discussion

Thursday, February 25

7:30 am – 8:45 am Divine Liturgy
 8:50 am – 9:20 am Breakfast
 9:30 am – 11:20 am Session VII: Becoming Like the Saints
 Moderator: Fr. Nicholas Ceko
 11:30 am – 12:20 pm Discussion
 12:30 pm – 1:20 pm Lunch
 1:30 pm – 2:30 pm Rest
 2:40 pm – 3:45 pm Session VIII: God Incarnate of the Virtues
 Moderator: Deacon Marko Bojović
 4:00 pm – 5:20 pm Discussion
 5:30 pm – 6:10 pm Vespers
 6:30 pm – 7:30 pm Dinner/Presentation of Certificates
 8:00 pm – 9:00 pm Keynote Address: St. Maximos the Confessor: Teacher of Piety by Fr. Maximos of Simonopetra
 Open Discussion & Sharing
 Cheese Reception and Tvrdoš Wine Tasting
 9:00 pm

Upon successful completion, participants receive a Certificate of Achievement from the Institute, recognizing their continuing education in Orthodox theory and practice.

REGISTRATION FEE (\$150) - Includes Course, Course Materials & Meals (Breakfast in hotels) - Registration & Hotel Info is Online!

Follow us on <https://www.facebook.com/americanwesterndiocese> at or visit at <http://westsrbdio.org/en/institute>

ST. SAVA SERBIAN ORTHODOX CHURCH
P.O. Box 2366
ISSAQUAH, WA 98027

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
SEATTLE, WA
PERMIT NO. 1703

RETURN SERVICE REQUESTED

FEBRUARY 2016

MONTHLY BULLETIN

“For where two or three have gathered together in my name, I am there in their midst.” Matthew 18:20

*“Где су два или три сабрана у моје име
Тамо сам и ја међу њима.” Матеј 18:20*